

Razvijanje Kristusovih lastnosti

PREDSEDNIK DIETER F. UCHTDORF
drugi svetovalec Prvega predsedstva

Vmoji poklicni pilotski karieri so potniki včasih prišli v mojo kabino. Spraševali so o številnih stikalih, napravah, sistemih, postopkih in o tem, kako vsa ta tehnična oprema omogoča letenje tako velikega in čudovitega letala.

Pojasnil sem, da je zato, da letalo potnikom nudi udobje in varnost, potrebno precej aerodinamične oblike, veliko pomožnih sistemov, programov in močnih motorjev.

Razlago sem poenostavil tako, da sem se osredotočil na osnove, in dodal, da je vse, kar je pravzaprav potrebno, močan sprednji zagon, močan dvig ter pravi odziv letala in naravni zakoni bodo potniško letalo s potniki varno ponesli preko celin in oceanov, visokih gorovij ter nevarnih neviht do cilja.

Ko se spominjam izkušenj s temi obiskovalci, sem velikokrat premišljeval, da nas to, da smo člani Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni, spodbuja, da zastavljamo podobna vprašanja. Kaj so osnove, temeljna načela našega članstva v Božjem kraljestvu na Zemlji? Kaj nas bo v dneh naše največje

stiske konec koncev zares pripeljalo na želeni cilj, ki je večen?

Nespremenljivo evangelijsko bistvo

Cerkev z vso organizacijsko strukturo in programi članom ponuja veliko pomembnih dejavnosti, katerih namen je pomoč družinam in posameznikom pri služenju Bogu in drug drugemu. Toda včasih se zdi, da so ti programi in dejavnosti bližje našemu srcu in duši kot pa glavni evangelijski nauki in načela. Postopki, programi, pravila in vzorci organizacije so koristni za naš duhovni napredek tukaj na Zemlji, toda ne pozabimo, da se spreminjajo.

Nasprotno pa se bistvo evangelija — nauk in načela — ne bo nikoli spremenilo. Udejanjanje osnovnih evangelijskih načelih bo v življenje vseh svetih iz poslednjih dni prineslo moč in duhovno samozaupanje.

Takšno načelo moči je vera. V življenju potrebujemo takšen vir moči. Bog deluje z močjo, toda to moč ponavadi izvaja glede na našo vero. »Če [vera] nima del, [je] sama zase mrtva.« (Jn 2:17) Bog deluje po veri svojih otrok.

Prerok Joseph Smith je pojasnil: »Učim jih prava načela, nato vodijo sami.«¹ Menim, da

je to poučevanje čudovito enostavno. Ko se trudimo razumeti, ponotranjiti in živeti po pravih evangelijskih načelih, bomo postali duhovno samostojnejši. Načelo duhovne samostojnosti izvira iz temeljnega cerkvenega nauka: Bog nam je dal svobodno voljo. Verjamem, da je moralna svobodna volja poleg življenja samega eden največjih Božjih darov njegovim otrokom.

Ko preučujem in razmišljam o moralni svobodni volji in njenih večnih posledicah, spoznavam, da smo resnično duhovni Božji otroci in bi morali ravnati temu primerno. To razumevanje me prav tako opominja, da smo kot člani Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni del velike svetovne družine svetih.

Organizacijska struktura Cerkev omogoča veliko mero prilagodljivosti glede na velikost, vzorec rasti in potrebe občestev. Obstaja osnovni program za enoto z razmerno osnovno organizacijsko strukturo in manj sestanki. Prav tako imamo velike oddelke z veliko organizacijskimi viri, da služimo drug drugemu. Vsi so ustanovljeni v okviru navdahnjenih cerkvenih programov, da bi pomagali članom »priti h Kristusu in se v njem izpopolnjevati« (Mor 10:32).

Vse te različne možnosti imajo enakovredno božansko vrednost, ker je nauk obnovljenega evangelija Jezusa Kristusa v vsaki enoti enak. Kot posvečena priča Gospoda Jezusa Kristusa pričujem, da živi, da je ta evangelij pravi in da ponuja odgovore na vse osebne in skupne izzive, ki jih imajo Božji otroci danes na Zemlji.

Moč zvestih

Leta 2005 sva z ženo obiskala člane Cerkev v mnogih državah po Evropi. V nekaterih delih Evrope je Cerkev prisotna že mnogo let, in sicer od leta 1837. Dediščina zvestih članov v Evropi je velika. Trenutno imamo na tej celini več kot štirideset tisoč članov. Ko pogledamo vse rodove, ki so se med devetnajstim in dvajsetim stoletjem izselili iz Evrope v Ameriko, lahko to število zlahka nekajkrat pomnožimo.

Zakaj je tako veliko zvestih članov v zgodnjih dneh Cerkev zapustilo domovino? Omenimo lahko veliko razlogov: da bi ubežali preganjanju, da bi pomagali graditi Cerkev v Ameriki, da bi izboljšali svoj ekonomski položaj, da bi bili bližje templju in še veliko drugih.

Evropa še vedno čuti posledice te selitve. Toda moč zaradi zvestih rodov članov Cerkev sedaj postaja očitnejša.

Opažamo, da vse več fantov in deklet ter starejših parov za Gospoda služi misijon. Opažamo, da je vse več tempeljskih porok, več samozavesti in poguma pri članih, ko govorijo o obnovljenem evangeliju. Med evropskimi narodi in v veliko drugih delih sveta obstaja duhovni prostor pravih Kristusovih nauk. Ta prostor mora, lahko in bo napolnjen s sporočilom o evangelijski obnovi, ko naši čudoviti člani ta evangelij živijo in razglašajo z večjim pogumom in vero.

Zaradi širjenja Cerkev v Evropi je nekaj držav, kjer je Cerkev prisotna le petnajst let. Med najinim obiskom leta 2005 sem se pogovarjal s predsednikom misijona, ki je služil v svoji domovini in je bil član le sedem let. Povedal mi je: »Istega meseca, ko sem se krstil, sem bil poklical za predsednika veje.« Ali se je včasih počutil preobremenjenega? Vsekakor! Ali je poskusil izvajati vse Cerkvene programe? Na srečo ne. Kako je v tako kratkem času postal tako močan v tako majhnem občestvu vernikov? Pojasnil je: »Z vsem srcem sem vedel, da je Cerkev prava. Evangelijski nauk mi je navdal misli in srce. Ko smo se pridružili Cerkvi, smo se počutili del družine. Čutili smo toplino, zaupanje in ljubezen. Bilo nas je malo, toda vsi smo se trudili slediti Odrešeniku.

Člani so podpirali drug drugega, delali so po svojih najboljših močeh in vedeli so, da je Cerkev prava.« Ni bila organizacija tista, ki ga je privabila, temveč luč evangelija in ta luč je okrepila tiste dobre člane.

V mnogih državah je Cerkev še v svojih začetkih in organizacijske okoliščine so včasih daleč od popolnih. Toda člani imajo lahko v srcu popolno pričevanje o resnici. Ko člani ostanejo v svoji državi in kljub ekonomskim izzivom in težavam gradijo Cerkev, bodo prihodnji rodovi hvaležni tem pogumnim novodobnim pionirjem. Ostajajo zaradi ljubečega vabila Prvega predsedstva, ki je bilo dano leta 1999:

»V današnjih dneh se zdi Gospodu primerno, da priskrbi evangelijske blagoslove, vključno z večjim številom templjev v mnogih delih sveta. Zato želimo članom Cerkev ponoviti že znani nasvet, naj ostanejo v svoji domovini, namesto da bi se preselili v Združene Države. [...]

Ko člani po svetu ostajajo v svoji domovini in se trudijo graditi Cerkev v svoji deželi, bodo blagoslovov deležni sami kakor tudi vsa Cerkev.«²

Naj posvarim tiste, ki živimo v velikih oddelkih in okoliših. Moramo biti previdni, da središče našega

pričevanja ni v družabni razsežnosti cerkvene skupnosti ali čudovitih dejavnostih, programih in organizacijah od delkov in okolišev. Vse to je pomembno in dragoceno, toda ni dovolj. Celo prijateljstvo ni dovolj.

Varnost v poslušnosti

Zavedamo se, da živimo v času nemirov, katastrof in vojn. Sami s številnimi drugimi močno čutimo veliko potrebo po obrambi in zatočišču pred nevihto in pred srdom, ko se bo zgrnil na vso Zemljo (gl. NaZ 115:6). Kako najdemo takšno zatočišče? Predsednik Gordon B. Hinckley (1910–2008) je učil: »Naša varnost je v našem krepostnem življenju. Naša moč je v naši pravičnosti.«³

Spomnimo se, kako je Jezus Kristus na začetku svojega delovanja na Zemlji jasno in naravnost učil svoja apostola: »Hodita za menoj in naredil vaju bom za ribiča ljudi.« (Mt 4:19) To je bil tudi začetek delovanja dvanajstih apostolov in predvidevam, da so se počutili nezadostne. Naj omenim, da nas je tukaj Odrešenik sam poučil o bistvu nauka in prioriteta v življenju. Kot posamezniki mu moramo najprej »slediti« in če bomo to delali, nas bo blagoslovil preko naših zmožnosti, da bomo postali, kar želi, da postanemo.

Slediti Kristusu je, da mu postanemo podobnejši. To pomeni učiti se iz njegovega zgleda. Kot duhovni otroci nebeškega Očeta imamo potencial, da Kristusove lastnosti vključimo v svoje življenje in značaj. Odrešenik nas vabi, da spoznavamo njegov evangelij tako, da živimo po njegovih naukih. Sledimo mu tako, da uporabljamo prava načela in smo nato priča blagoslovom, ki sledijo. Ta potek je zelo zapleten in obenem zelo enostaven. Starodavni in sodobni preroki so ga opisali z dveh besedama: »Izpolnjujte zapovedi!« Nič več in nič manj kot to.

Razvijanje Kristusovih lastnosti v življenju ni lahka naloga, zlasti ko se odmaknemo od splošnega in abstraktnega ter se začnemo soočati z dejanskim življenjem. Preizkus nastopi z udejanjanjem tega, kar razglašamo. Preizkus dejanskosti nastopi, ko moramo v življenju pokazati Kristusove lastnosti — kot mož ali žena, kot oče ali mati, kot sin ali hči, v prijateljstvu, v službi, v poslu in na oddihu. Svojo rast lahko prepoznamo, kakor jo lahko tudi ljudje okrog nas, če postopoma povečujemo svojo zmožnost, da pred Bogom delujemo v vsej svetosti (gl. NaZ 43:9).

Sveti spisi opisujejo številne Kristusove lastnosti, ki jih moramo razviti v življenju. Vsebujejo znanje in ponižnost, dobrotljivost in ljubezen, poslušnost in marljivost, vero in upanje (gl. NaZ 4:5–6). Te osebne značajske lastnosti so neodvisne od organizacijskega stanja naše cerkvene enote, našega ekonomskega in družinskega položaja, kulture, rase ali jezika. Kristusove lastnosti so Božji dar. Ne moremo jih razviti brez njegove pomoči.

Zaupati v njegovo moč

Pomoč, ki jo vsi potrebujemo, nam je bila prosto dana zaradi odkupne daritve Jezusa Kristusa. Imeti vero v Jezusa Kristusa in v njegovo odkupno daritev pomeni, da se nanj popolnoma zanašamo — da zaupamo v njegovo neizmerno moč, inteligenco in ljubezen. Kristusove lastnosti v življenju pridobimo, če pravično udejanjamo svobodno voljo. Vera v Jezusa Kristusa vodi v dejanja. Če imamo vero v Kristusa, zadostno zaupamo Gospodu, da sledimo njegovim zapovedim — tudi če popolnoma ne razumemo razlogov zanje. Ko si prizadevamo postati podobnejši Odrešeniku, moramo često ovrednotiti svoje življenje in se po poti pravega kesanja zanašati na zasluge Jezusa Kristusa in blagoslove njegove odkupne daritve.

Razvijanje Kristusovih lastnosti je lahko boleč postopek. Pripravljeni moramo biti sprejeti navodila in opomine Gospoda in njegovih služabnikov. Na rednih cerkvenih svetovnih konferencah, na primer s programom V glasbi in besedi, občutimo in prejmemo duhovno moč, navodila in blagoslove z višav (gl. NaZ 43:16). To je čas, ko nam bo glas osebnega navdiha in razodetja v duši prinesel mir in nas učil, kako naj postanemo podobnejši Kristusu. Ta glas bo prijeten, kot je glas dragega prijatelja, in nam bo navdal dušo, ko bomo v srcu dovolj skesani.

Če bomo postajali podobnejši Odrešeniku, bomo rasli v zmožnosti, da bomo »napolnjeni [...] z mirom v verovanju, da bi bili v moči Svetega Duha polni upanja« (Rim 15:13). Stvari tega sveta bomo dali na stran in si prizadevali za stvari boljšega (gl. NaZ 25:10).

Zdaj smo spet pri aerodinamični analogiji. Govoril sem o osredotočanju na osnove. Kristusove lastnosti so osnove. So temeljna načela, ki bodo ustvarila veter pod našimi krili. Če bomo v življenju razvijali Kristusove lastnosti, nas bodo korak za korakom podpirale, kot če bi bili na orlovih krilih (gl. NaZ 124:18). Vera v Jezusa Kristusa nam bo

dala moč in močan vzgon, naše neomajno in dejavno upanje pa močan dvig. Tako vera kot upanje nas bosta nosila preko oceanov skušnjav in čez gore trpljenja ter nas varno pripeljala nazaj v naš večni dom in na cilj.

OPOMBE

1. Navedel John Taylor v The Organization of the Church, *Millennial Star*, 15. nov. 1851, str. 339.
2. Pismo prvega predsedstva, 1. dec 1999.
3. Till We Meet Again, *Liabona*, jan. 2002, str. 105.

PREDLOGI ZA HIŠNE UČITELJE

Ko boste v duhu molitve sporočilo preučili, ga predstavite tako, da boste ljudi, ki jih učite, spodbudili k sodelovanju. Sledi nekaj primerov:

1. Dvignite list papirja in ga pustite pasti na tla. Nato iz njega naredite letalo in ga nežno vrzite v zrak. Spremembo pri listu primerjajte z našim razvijanjem Kristusovih lastnosti, ki bodo »ustvarile veter pod našimi krili« za potovanje nazaj v nebeški dom.

2. Pokažite slike ali spregovorite o prvih članih vaše družine, ki so se priključili Cerkvi. Bili so pionirji, bodisi da so prečkali planjave oziroma so bili preprosto prvi, ki so se pridružili Cerkvi in zvesto živeli po naukih Jezusa Kristusa. Pogovorite se o tem, kako lahko ista vera spodbudi nas, da mu sledimo danes.